

RECENSION

Tom Wilkinsom i i *Hotell Marigold*

Hotell Marigold

Originaltitel: **The Best Exotic Marigold Hotel**
Svensk titel: **Hotell Marigold**
Regi: **John Madden**
Producenter: **Graham Broadbent, Peter Czernin**
Manus: **OI Parker**
Foto: **Ben Davis**
Roller: **Maggie Smith, Bill Nighy, Judi Dench, Tom Wilkinson, Dev Patel, Penelope Wilton, Celia Imrie, Ronald Pickup m fl.**
Storbritannien 2012
Längd: **2 tim 4 min**
Censur: **barntillåten**
Distributör: **Twentieth Century Fox (Sweden) AB**

Ibland får man ta det onda med det goda. I John Maddens *Hotell Marigold* är det goda raskt överstökat. En bukett briljanta brittiska skådespelare och ett synnerligen väl konstruerat manus, späckat med witty oneliners, drunknar nämligen snabbt i sin egen fyndighet. Lägg därtill en unken angloetnocentricitet, kolonialnostalgier och en häpnadsväckande klichéfyllt bild av indisk kultur och livsstil. En mer slående metafor för ett sjunkande Europa, desperat fastklamrat vid sin historia, än detta är svårt att tänka sig.

Några mentalt frostnupna seniora engelsmän nappar på samma erbjudande. Möjligheten att låta livets höst tona ut i ett indiskt palats värdigt en maharadja till kostnaden av en etta i Luton. Alla har sina rutiga och randiga skäl. Tom Wilkinsons dödsmärkte domare söker svaret på vad som hände hans indiske älskare som han en gång svek. Judy Denchs sörjande änka som inget ärvt förutom skulder, driven av såväl metafysiska som prosaiska skäl. Maggie Smiths bittra men munviga rasist lockad av möjligheten till en snabb (och billig) höftledsoperation, medan Bill Nighys f d statstjänsteman, och hans fru (Penelope Wilton) desperat försöker att fly ifrån sin stendöda relation och en gråmulen ålderdom i spåren av ett bortspekulerat pensionskapital. Avsaknaden av, eller längtan efter sex förenar Ronald Pickups lebeman och Celia Imries paranta mormor.

Att namnge alla i denna skådespelaradel på turné är självklart. För allt annat utgör fond åt deras strålgång. Hela den indiska halvön, dess 600 miljoner invånare, deras historia och samtliga indiska skådespelare. Stjärnor som Dev Patel (*Slumdog Millionaire*) och Lille Dubei (*Monsunbröllop*) gör sitt bästa för att gjuta liv i stiltiga karaktärer och grovaxad dialog, men kvar finns inget annat än en antikverad gobeläng till de livskrisande åldringarna.

Själva historien är en saga om hotet mot ung kärlek och mot det pittoreska hotellets existens som ett chanserat Shangri-La mitt i Jaipurs slum. Den erövrade livsvisdomen ligger på en likvärdig banalitetsnivå. Att ålderdomens pilskhet, bitterhet och dödsräddsla får stå i centrum är i och för sig en förmildrande omständighet. Men att inte få till något mer substantiellt av all denna samlade filmiska erfarenhet är rent förbryllande.